

—Бе, хей, брате, какво да ти кажж, като нѣма да станешь царь на ранж-тж ми: казвахъ, казвахъ вече блжтисахъ.

—Ба кажи, кажи, изрече той съ голѣмо любовитство.

Петръ безъ да му расправж на дълго, каза му какъ търси одного на имя Василь, отъ село Ташъ-Авлж.

—Холамъ, юначе, азъ щж ти стана царь на болжж-тж; амж незнамъ да ли ще излѣзе той, кого-то ты търсишь.

—Човече! наистинж ли казвашь, или ся шагувашь, изрече Петръ, като че ся пробуди отъ сънь.

—Ба, ба. Прѣзъ денѣ си бѣхме ходили да возимъ брашно за аскеря, тамъ ния ся срѣцнахме, съ едни мекереджійскы кола, заприказвахме ся: „бе, брате, каза единъ: язкъ за насъ, испотрошихме ся; ей го и сега единъ болнавъ, та Богъ знае....

—Какъ! Василь е былъ болнавъ? а дѣ сега... о, Боже! той... вика Петръ отчаянно, като затули съ ржцѣ си очи-тѣ си и заплака.

—Не юначе, не дѣй ся грижи, той не бѣше толкосъ злѣ боленъ.

—А сега дѣ е? казвай за Бога скоро, ако знаешь.

—Хе! тамъ виждашь ли подъ баира, дѣто ся глѣда село, названо Айдемиръ, тамъ заносятъ